

FLEUR DOORNBERG-PUGLISI

NOUT & ik

IN DE RAZENDE RUIMTE

Leopold

Eerste druk 2023

© tekst: Fleur Doornberg-Puglisi 2023

© omslag en illustraties: Aron Dijkstra 2023

Vormgeving omslag: Buro Blikgoed

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 8411 6 / NUR 281

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC[®]-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle bossen te behouden.

www.kinderboeken.nl

DUIDELIJK

32 'Gaan jullie mee?' Het is zaterdagochtend. Margot en mijn moeder staan in de hal met hun schoenen en jassen aan.

'Waar gaan we naartoe?' vraag ik.

'Naar de stad,' zegt mijn moeder.

We proppen onze voeten in onze te kleine laarzen.

'Eerst gaan we naar de kringloopwinkel,' zegt Margot, 'dan naar de bieb, en dan naar...'

'De Iglo!' zeggen Nout en ik in koor.

Onze moeders kijken elkaar lachend aan.

'Ja, en naar de Iglo.' Dat doen we vaker als we naar de stad gaan. Dan mogen we bolletjes ijs. Of warme chocolademelk. Dat kun je ook bij de Iglo kopen. Niet alleen maar koude dingen dus.

'Kom op, een beetje doorlopen,' zegt Margot, 'anders missen we de bus nog!'

We rennen met z'n vieren de straat door. De bushalte met het bankje is aan het einde, op de hoek. De tien dikke bomen vliegen voorbij. Nout en ik zijn er als eerste. Margot en mijn moeder komen vijf tellen later aan gejojgd. Precies op tijd. Daar komt de bus al.

'Misschien zien we buurman Frans vandaag wel in de bieb. Hij werkt daar toch?' vraagt Nout als we allemaal zitten. De bus slingert bij elke bocht heen en weer.

'Ja, dat zei buurman Arush,' zeg ik.

'Maar we weten niet hoe buurman Frans eruitziet.' Nout gaat ervan fluisteren. Alsof het een geheim is. 'Dus misschien hebben we hem al heel vaak gezien. Zonder dat we het wisten!'

'Ja, misschien wel,' zeg ik. Ik kijk door het grote raam naar buiten. Anders word ik misselijk.

We rijden langs het bos, de weilanden en langs het meer. Even voelt de bus als een boot. En nu rijden we op een grote, rechte weg.

Ik zie de toren van de stad al.

‘Wie het eerste een rode auto ziet,’ schreeuwt Nout.

‘Gezien!’ roep ik meteen.

‘Waar dan?’ vraagt Nout.

‘Nou is-ie al weg,’ zeg ik.

Ik draai me om naar onze moeders. ‘Mama, hoe ziet buurman Frans eruit?’

‘Hoezo?’

‘O! We moeten er hier uit,’ roept Margot. ‘Vlug!’

We springen met z’n vieren uit de bus. Weer net op tijd. Was het maar zo gemakkelijk met de Razende Ruimte. Hup, erin – en hup er weer uit.

‘Goh, ze hebben de ingang verplaatst. Nu moeten we om het hele gebouw lopen om naar binnen te gaan,’ zegt Margot.

‘Zie je nou,’ mompelt Nout, ‘ingangen verplaatsen zich soms.’

We lopen de kringloopwinkel in. Nout en ik gaan altijd meteen naar de draaikolk. Het lijkt een gewoon, rond tapijt, maar dat is het niet. Niet als wij er zijn. Margot en mijn moeder kijken op hun lijstje en gaan dan ‘op jacht’, zoals ze dat altijd zeggen. Zonder geweren natuurlijk. Ze gaan op jacht met hun ogen. Dat kan ook.

Nout en ik hebben net iemand uit de draaikolk gered als mijn moeder komt aanlopen. Ze heeft een mandje in haar hand met vorken, limonadebekers en een regenbroek.

‘Kijk eens. Pas die eens.’ Ze heeft ook twee paar laarzen bij zich. Een rood paar en een blauw paar. Even groot. Nout en ik pakken allebei de rode laarzen.

‘Die wil ik,’ zegt hij. ‘Die passen bij mijn helm.’

Dat is zo. Ik laat de laarzen los.

‘Het gaat er vooral om dat ze aan je voeten passen,’ zegt mijn moeder.

Nout glijdt er zo in. ‘Dat doen ze.’

Ik doe de blauwe laarzen aan.

‘Deze passen niet, mama.’ Mijn moeder bukt. Ze drukt op mijn tenen met haar vingers en voelt helemaal rondom mijn enkel.

‘Jawel, die passen prima,’ zegt ze.

‘Maar ik wil deze niet. Ik wil die rode.’

‘Maar jouw helm is toch blauw?’ zegt mijn moeder.

‘Het gaat er toch om hoe ze aan mijn voeten passen? En deze passen niet,’ zeg ik. Ik schop ze uit.

Nout kijkt een beetje beteuterd. Hij zou blij moeten zijn. Híj heeft die mooie rode laarzen aan.

‘Nout, wil jij dan de blauwe? Dat jullie ruilen?’ vraagt mijn moeder voorzichtig.

Hij schudt zijn hoofd.

‘En, passen ze?’ vraagt Margot, die nu ook komt aanlopen.

Mijn moeder en ik zeggen tegelijkertijd ‘ja’ en ‘nee’.

‘Misschien,’ zegt Nout erachteraan.

‘Lekker duidelijk,’ zegt Margot. Ze schudt haar hoofd.

We kijken elkaar aan. En dan staren we allemaal naar de laarzen. Alsof ze hondjes zijn die braaf naar hun eigenaar terug kunnen lopen.

‘Ik heb een idee,’ zegt Nout opeens. Hij doet zijn rode, rechterlaars uit en geeft die aan mij.

‘Pas je die?’ vraagt hij.

‘Past perfect,’ zeg ik.

Ik doe de blauwe, linkerlaars aan. ‘En die ook.’

Ik reik Nout de blauwe, rechterlaars aan. Hij doet hem aan.

‘Past precies,’ zegt hij.

BINGO-SPEURTOCHT

36 'Nu gaan we ijsjes eten,' zegt Nout. We lopen de kringloopwinkel uit in onze precies-perfect-passende laarzen. Onze oude laarzen hebben we in de donatiebak achtergelaten.

'Nee, we gaan eerst naar de bieb,' zegt Margot.

'En dán gaan we lekker ijsjes eten,' zeg ik.

Margot en mijn moeder hebben ieder een grote papieren tas in hun hand. Gevuld met hun 'oogst', zeggen ze. Alsof ze boeren zijn. Eerst jagers, dan boeren. Maar het zijn gewoon onze moeders.

'Hoe ziet buurman Frans er nou uit?' vraag ik.

'Ik weet het niet,' zegt mijn moeder.

'Waarom weet je het niet?' vraagt Nout.

'We komen hem nooit tegen,' zegt mijn moeder.

'Misschien is hij onzichtbaar,' zegt Nout.

'Nee, dat kan niet. Je kunt toch geen motorbezoek hebben als je onzichtbaar bent?' zeg ik.

'Misschien was dat wel zijn onzichtbare motorbezoek,' zegt Nout.

'Nee joh. Hij is niet onzichtbaar. Hij heeft zwart haar en dikke wenkbrauwen. En een snor, geloof ik. Volgens mij ook een zwarte bril. Hij is best lang,' zegt Margot. 'Maar ik heb hem maar één keer gezien. Vanaf de fiets, toen hij net zijn fort uit liep.'

'Zijn tuin bedoel je, Margot.' Mijn moeder lacht.

'Waarom willen jullie eigenlijk weten hoe buurman Frans eruitziet?' vraagt mijn moeder.

'Omdat hij bij de bieb werkt. En als we weten hoe hij eruitziet, kunnen we hallo zeggen,' zeg ik. 'Toch Nout?'

Nout knikt.

'We kunnen een voorbeeld aan onze kinderen nemen, Freja,' zegt Margot.

'Goh, wat is het hier druk vandaag,' zegt mijn moeder als we bij de bieb zijn aangekomen.

‘Dat komt,’ zegt een meneer bij de ingang, ‘omdat het vandaag feest is in de bieb!’ Hij heeft zwart haar en een zwarte bril. Hij heeft geen snor.

‘De bibliotheek bestaat tien jaar en dat vieren we met heel veel cake en sap,’ zegt de meneer.

‘En koffie of thee voor de dames,’ zegt hij beleefd erachteraan. ‘Volg het ballonnenspoor, dan kom je vanzelf bij de traktatietafel. Je kunt daar ook de bibliotheekbingo-speurtocht beginnen. Over een halfuur dansen we de boekiewoogie!’ ‘Boekiewoogie?’ zegt mijn moeder. Ze moet lachen. Ze slaat haar hand voor haar mond, alsof er iets uit is gefloept.

Maar de meneer kan geen antwoord geven, omdat er opeens een baby begint te gillen. Haar speentje is op de grond gevallen. Je kunt beter op je duim zuigen, die raak je nooit kwijt.

We lopen naar de traktatietafel.

‘Dat was hem,’ fluister ik tegen Nout.

‘Dat was buurman Frans.’

‘Hij heeft geen snor,’ zegt Nout.

‘Snorren kun je eraf halen, toch?’

De cake en het sap zijn heel lekker. Onze moeders staan verderop te kletsen met iemand bij de koffietafel. Ik weet niet wie.

‘Ga je mee?’ vraagt Nout.

‘Naar de Razende Ruimte?’ vraag ik.

‘Dat ging je al. Ik bedoel hiernaartoe,’ zegt Nout. Hij houdt het blaadje van de speurtocht omhoog.

‘Geef eens,’ zeg ik. Er staan allerlei foto’s op. Vier rijen, met drie foto’s in elke rij. ‘Volgens mij zijn die foto’s gemaakt op plekken hier in de bieb.’
‘Ja!’ zegt Nout. ‘Dan moet je die zoeken, en afkruisen als je ze gevonden hebt. En als je dan een hele rij of een hele kolom hebt, heb je bingo!’
‘Dan moet je zeker heel hard BIBLIOTHEEKBINGO roepen!’ zeg ik.
‘BIBLIOTHEEKBINGO!’ roept Nout heel hard en heel snel achter elkaar.
‘Dat zijn de wc’s!’ roep ik. Ik wijs op het blaadje naar de foto in het midden.
Nout ziet het ook.

‘Dat komt goed uit, want ik moet heel nodig,’ zegt hij.

‘Ik ook!’

De wc’s zijn op de bovenste verdieping. Je moet twee trappen op. Twee lange trappen. Heel onhandig: moet je nodig plassen, moet je eerst die trappen op. Als je nodig moet poepen, zou ik sowieso de lift nemen.

39

Boven is het heel rustig. Je merkt hier niets van het feest beneden. Er is niemand.

Er zijn wel heel veel planken vol grijze, dunne boeken. Niet zo heel gezellig.

‘Kijk,’ fluistert Nout.

Hij wijst naar een mevrouw. Er is dus toch iemand.

‘Wat doet zij nou?’